

Sygn. akt II Ka 758/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Katarzyna Wierzejska

przy udziale przedstawiciela Naczelnika Lubelskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Białej Podlaskiej Marka Kostyły po rozpoznaniu w dniu 2 października 2018 r.

sprawy **P. S. i S. H.**

oskarżonych z art. 56 § 2 kks i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 19 lipca 2017 r. sygn. akt II K 204/17

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia obu oskarżonych od zarzucanych im czynów, wydatki postępowania przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 758/17

UZASADNIENIE

1. **P. S.** został oskarżony o to, że:

I. w dniu 31 marca 2010 r. w Ł., będąc prezesem Zarządu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ł., odpowiedzialnym na podstawie art. 201 § 1 Kodeksu spółek handlowych za jej sprawy gospodarcze, składając wspólnie z Prezesem Zarządu ww. spółki (...) w Urzędzie Skarbowym w Ł. zeznanie o wysokości dochodu osiągniętego przez tę spółkę w roku 2009 podał nieprawdę co do wysokości dochodu przez jego zaniżenie o kwotę 510.253,17 zł w wyniku posłużenia się:

- siedemnastoma nierzetelnymi fakturami za łączną kwotę 488.649 zł o kolejnych numerach od (...) do (...) oraz (...) i (...) wystawionymi w okresie od 12 czerwca 2008 r. do 28 kwietnia 2009 r. przez G. M. (1) Usługi Budowlane z siedzibą w S., stwierdzającymi czynności, które nie zostały dokonane,

- dwiema nierzetelnymi fakturami na łączną kwotę 21.604,17 zł o numerach (...) z dnia 26 sierpnia 2009 r. i (...) z dnia 18 grudnia 2009 r., wystawionymi przez Firmę Handlowo-Usługową (...) z siedzibą w K., stwierdzającymi czynności, które nie miały związku z działalnością spółki,

przez co naraził podatek dochodowy od osób prawnych na uszczuplenie w kwocie małej wartości 96.949 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zb., z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

2. nadto **S. H.** został oskarżony o to, że:

II. w dniu 31 marca 2010 r. w Ł., będąc Prezesem Zarządu (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ł., odpowiedzialnym na podstawie art. 201 § 1 Kodeksu spółek handlowych za jej sprawy gospodarcze, składając wspólnie z Prezesem Zarządu ww. spółki (...) w Urzędzie Skarbowym w Ł. zeznanie o wysokości dochodu osiągniętego przez spółkę w roku 2009 podał nieprawdę co do wysokości dochodu przez jego zaniżenie o kwotę 510.253,17 zł w wyniku posłuszenia się:

- siedemnastoma nierzetelnymi fakturami na łączną kwotę 488.649 zł o kolejnych numerach od (...) do (...) oraz od (...) i (...) wystawionymi w okresie od 12 czerwca 2008 r. do 28 kwietnia 2009 r. przez G. M. (1) Usługi Budowlane z siedzibą w S., stwierdzającymi czynności, które nie zostały dokonane,

- dwiema nierzetelnymi fakturami na łączną kwotę 21.604,17 zł o numerach (...) z dnia 26 sierpnia 2009 r. i (...) z dnia 18 grudnia 2009 r., wystawionymi przez Firmę Handlowo-Usługową (...) z siedzibą w K., stwierdzającymi czynności, które nie miały związku z działalnością spółki,

przez co naraził podatek dochodowy od osób prawnych na uszczuplenie w kwocie małej wartości 96.949 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 19 lipca 2017 r., sygn. II K 204/17:

Oskarżonego P. S. i S. H. uznał za winnych dokonania zarzucanych im czynów, wyczerpujących dyspozycję art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 56 ust. 2 w zw. z art. 7 § 2 kks skazał ich na kary grzywny w rozmiarze po 80 /osiemdziesiąt/ stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 100 /sto/ złotych.

Zasądził od oskarżonego P. S. i S. H. na rzecz Skarbu Państwa po 800 /osiemset/ złotych tytułem opłaty po 70 /siedemdziesiąt/ złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł obrońca obu oskarżonych, zaskarżając go w całości, na korzyść swoich mocodawców.

Wyrokowi temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

1) art. 4 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk i art. 410 kpk, polegającą na dowolnej, nielogicznej, jednostronnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, a konkretnie:

a) niezasadnej odmowie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych w zakresie w jakim nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów oraz przedstawionej przez nich wersji przebiegu procesu budowlanego i udziału w nim G. M. (2) o czym szczegółowo w uzasadnieniu apelacji;

b) nie obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań świadków:

- G. M. (2) – gdy nie było ku temu podstaw, gdyż jego zeznania były spójne z zeznaniami pozostałych świadków, w tym L. S. i wyjaśnieniami oskarżonych o czym szczegółowo w uzasadnieniu apelacji;

2) art. 170 § 1 pkt 2 kpk, przez bezpodstawne jego zastosowanie i oddalenie wniosków dowodowych mających za przedmiot zeznania świadków wskazanych w piśmie z dnia 22.025.2017 r. (k. 154-k.162), jako niemające znaczenia

dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy w/w świadkowie zostali powołani m.in. na okoliczność tego, że faktury VAT wystawione przez G. M. (2) odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny, tj. fakt, iż Pan G. M. (2) z pomocą osób przez niego wybranych faktycznie wykonywał roboty objęte fakturami VAT wskazanymi w akcie oskarżenia, a faktury te stwierdzają czynności, które faktycznie wykonał, co pozwoliłoby ustalić powyższe i dobitnie wykazać faktyczny brak podstawy oskarżenia. Na tą okoliczność Sąd I instancji dopuścił jedynie trzech świadków, w pozostałej części wniosek ten został oddalony przez Sąd jako niemający znaczenia dla sprawy (przy czym należy podkreślić, iż wynika powyższe jedynie z postanowienia Sądu I instancji zawartego w protokole rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 r.);

3) art. 424 § 1 pkt 1 oraz pkt 2 kpk – polegającą na tym, że Sąd I instancji nie wskazał na jakich dowodach oparł swój wyrok i nie uzasadnił w jakikolwiek sposób dlaczego nie dopuścił w całości wniosku dowodowego zawartego w piśmie z 22.02.2017r. (k. 154-k.162) oraz nie wyjaśnił podstawy prawnej swojego rozstrzygnięcia;

II. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjęte za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, polegające na:

1) uznaniu za udowodnione faktów bez dostatecznej ku temu podstawy w materiale dowodowym, mianowicie, iż:

a) oskarżeni jako przedstawiciele spółki pod firmą (...) zawarli umowę na wykonanie stanu surowego otwartego mieszkalnego wielorodzinnego w Ł. przy ul. (...) z L. S., ale praktycznie nie wykonywał on żadnych robót;

b) faktury objęte aktem oskarżenia, a dotyczące prac wykonanych przez G. M. (1) były nierzetelne, tj. stwierdzające czynności, które nie zostały dokonane;

c) faktury objęte aktem oskarżenia wystawione przez Firmę Handlowo-Usługową (...) były nierzetelne, tj. stwierdzające czynności, które nie miały związku z działalnością spółki.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie obydwu oskarżonych, bądź ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Oskarżyciel publiczny wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku. Obrońca oskarżonych i oskarżyciel zareplikowali.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych jako zasadna, stała się kanwą uniewinnienia P. S. i S. H. od popełnienia zarzucanych im czynów. Zaskarżony wyrok skazujący zapadł przede wszystkim z rażącym naruszeniem przepisów procesowych art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk, zaś dowolna ocena zgromadzonych w tej sprawie dowodów generowała poczynienie przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych. Uchybienia te miały decydujący wpływ na treść kontestowanego orzeczenia.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż czytając uzasadnienie zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy nie mógł oprzeć się wrażeniu, iż oskarżeni zostali skazani przez Sąd meriti za to, że ich podwykonawca G. M. (2) nie odprowadzał na rzecz Skarbu Państwa należnych podatków i nie zatrudniał pracowników legalnie. Z tym skrajnym uproszczeniem nie sposób się jednak zgodzić. Nieprawidłowości, które zostały wykryte podczas kontroli organów podatkowych nie mogą implikować automatycznie wydania przez Sąd wyroku skazującego w sprawie karnoskarbowej. Zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego obowiązuje stosownie do art. 113 kks w postępowaniu karnoskarbowym i nie podlega ani osłabieniu, ani dalszym wyjątkom niż te określone w art. 8 § 2 kpk. Tymczasem w przedmiotowej sprawie nie sposób stwierdzić, aby Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych samodzielnie, w oparciu o całość

ujawnionego materiału dowodowego – wręcz przeciwnie odwoływał się wyłącznie do ustaleń organów podatkowych i niemal wyłącznie na dowodach z dokumentów oparł swój wyrok skazujący (k. 204v).

Sąd I instancji ferując zaskarżony wyrok skazujący nie nadał właściwej rangi i znaczenia temu, iż prace wskazane w 17 fakturach z pierwszej części stawianych oskarżonym zarzutów zostały faktycznie wykonane, a budowa bloku mieszkalnego przy ul. (...) w Ł. została ukończona, zatwierdzona przez nadzór budowlany, wprowadzili się do niego lokatorzy i to jest kluczowa kwestia w tej sprawie. Okoliczność ta nie była kwestionowana przez strony procesowe, dlatego też przesłuchiwanie świadków wskazanych we wniosku dowodowym obrońcy i samej treści zarzutu obraży art. 170 § 1 pkt 2 kpk (pkt I pkt 2 apelacji) nie wniosłoby do sprawy nic nowego, ponad to co zostało już udowodnione. Faktury opisane w treści zarzutów bynajmniej nie miały charakteru faktur pustych (fikcyjnych), nieodzwoiercedlających rzeczywistych transakcji i postępu prac. Wobec ukończenia budowy, wyprowadzenie innego, przeciwnego wniosku, w oparciu o zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego nie było możliwe. Warto przy tym zauważyć, iż strony procesowe i organy podatkowe nie kwestionowały również samych kwot, na jakie opiewały wystawione faktury przez przyzmat zakresu wykonanych pracy (pamiętać przecież należało, iż mieliśmy do czynienia z mieszkalnym budynkiem wielorodzinnym o dość dużych gabarytach – 27 mieszkań).

W przekonaniu Sądu II instancji, Sąd Rejonowy niesłusznie i bezpodstawnie ustalił, iż oskarżeni mieli świadomość, że faktury podwykonawcy są niezgodne z rzeczywistością, czym wyczerpali znamiona czynu z art. 56 § 2 kks. Ewentualne braki w wykonaniu obowiązków publicznoprawnych przez G. M. (1) nie mogą mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i nie mogą obciążać oskarżonych. W tym miejscu stanowczego podkreślenia wymaga, iż czym innym jest zobowiązanie podatkowe (notabene przedawnione) po stronie podwykonawcy wystawiającego fakturę, a czym innym kwestia popełnienia przestępstwa skarbowego przez oskarżonych. W toku niniejszego postępowania, gdzie oskarżonym nie był G. M. (2), lecz P. S. i S. H., nie zachodziła konieczność powołania biegłego i odwołania się do nieznanymi powszechnie informacji z zakresu techniki zarządzania przedsiębiorstwem budowlanym, prowadzenia księgowości spółki osobowej, czy też możliwości zrealizowania przez dany podmiot określonej usługi.

Odnosnie 2 faktur wystawionych przez Firmę Handlowo-Usługową (...) dotyczących stolarki okiennej podkreślenia wymaga, iż nie sposób było stwierdzić, aby nie miały one związku z działalnością spółki (...) (doniosłe znaczenie ma tutaj opis czynu z a/o), skoro 2 z nich zostały zamontowane bezpośrednio w siedzibie w/w spółki, zaś pozostałe w miejscowości K., na nieruchomości, którą następnie od właściciela odkupiła spółka (...). Sam tytuł prawny do nieruchomości w dacie montażu wobec planowanego jej zakupu nie pozwalał zatem na uznanie, iż czynność ta nie miała związku z działalnością spółki.

W ocenie Sądu Okręgowego, w toku niniejszego postępowania oskarżyciel publiczny – Urząd Skarbowy niedostatecznie wykazał zasadność wniesionego aktu oskarżenia, mimo tego, iż to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym względzie. W przedmiotowej sprawie nie zgromadzono dowodów wskazujących na to, aby oskarżeni świadomie brali udział w procederze oszustwa podatkowego. W toku postępowania sądowego przeprowadzono wszelkie niezbędne, a w szczególności wszystkie wskazane przez oskarżyciela dowody, aby zweryfikować tezę aktu oskarżenia i prawdziwość linii obrony oskarżonych. W konsekwencji, właściwym rozstrzygnięciem Sądu I instancji w tej sprawie winien być wyrok uniewinniający. Dlatego też, Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uniewinnił obu oskarżonych od zarzucanych im czynów.

Reasumując powyższe rozważania, przy jednoczesnym stwierdzeniu uchybień w zupełności wystarczających do wydania wyroku drugoinstancyjnego o charakterze uniewinniającym i bezprzedmiotowości dalszych wywodów w ubocznych kwestiach podnoszonych przez skarżącego, Sąd Okręgowy skorzystał z uprawnienia wynikającego z art. 436 kpk i dalsze wywody uznał za zbędne.

Na podstawie przepisów art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk oraz art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy stwierdził, iż wydatki postępowania odwoławczego w tej sprawie winien ponieść Skarb Państwa.

Mając na względzie powyższe, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i § 2kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.